



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 708/05
03.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Драганом Лужњанин, као записничарем, у кривичном предмету оптужених АА и др., због кривичног дела фалсификовање новца из чл. 168. ст. 1. Основног кривичног закона, одлучујући о жалби браниоца оптуженог ББ, адв. АБ изјављеној против пресуде Окружног суда у Пожаревцу К.бр.84/2004 од 17.1.2005. године, након седнице већа одржане дана 3.4.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖЕЊЕМ жалбе браниоца оптуженог ББ а по службеној дужности у односу на оптуженог АА, опт. ВВ и опт. ГГ применом чл. 384. Законика о кривичном поступку, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Пожаревцу К.бр.84/2004 од 17.1.2005. године у делу одлуке о кривичним санкцијама оптуженима, тако што Врховни суд Србије оптуженом АА, опт. ВВ, опт. ГГ и опт. ББ, за извршено кривично дело фалсификовање новца из чл. 168. ст. 1. Основног кривичног закона, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, утврђује казне затвора у трајању од по 11 (једанаест) месеци, а применом чл. 51., 52. и 53. Основног кривичног закона ИЗРИЧЕ им условне осуде, тако што одређује да се утврђене казне затвора неће извршити ако, сваки од оптужених у року од по 3 (три) године не учини ново кривично дело.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Пожаревцу К.бр.84/2004 од 17.1.2005. године оптужени АА ВВ, ГГ и ББ оглашени су кривим због по једног кривичног дела фалсификовања новца из чл. 168. ст. 1. ОКЗ за која дела су им најпре утврђене казне затвора и то опт. АА у трајању од 1 године и 6 месеци, а опт. ВВ, опт. ГГ и опт. ББ казне затвора у трајању од по 1 године а изречене су им условне осуде тако што је одређено да се утврђене казне затвора неће извршити уколико сваки од оптужених у року од 5 година од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом изречена је и мера безбедности, одузимања предмета и средстава извршења кривичног дела и то: АА једног персоналног рачунара Пентијум 4, серијског број ЈР19648, марке "___" са основном плочом МСИ, процесор "Интел" меморија ДДР 256, графичка картица АТИ, модем "Чипвимбонд" ЦД резач "ЛГ" флопи диск и хард диск "Самсунг", један штампач марке "ХП", серијског броја __, један скенер серијског броја __ "Санијет 2300Ц" са адаптером за струју и 22 комада папира осамдесетограмских А4 формата, као и један ЦД. ВВ три новчанице у апоену од 1.000,00 динара, серијског броја АА1780947, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ по једну новчаницу од 1.000,00 динара, серијског броја АА1780947.

Оптужени АА и опт. ГГ обавезани су да накнаде све трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд накнадно одлучити посебним решењем као и да на име паушала плате суду сваки по 1.000,00 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док су оптужени ВВ и ББ ослобођени плаћања трошкова кривичног поступка.

Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог ББ адв. АБ због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни са предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи и оптуженог ББ ослободи од кривичне одговорности.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.бр.849/05 од 10.5.2005. године предложио је да Врховни суд као неосновану одбије жалбу браниоца оптуженог ББ и пресуду Окружног суда у Пожаревцу потврди.

Врховни суд је пошто је поступљено по чл. 374. ст. 2. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио целокупне списе предмета, испитао побијану пресуду у смислу чл. 380. ЗКП, па је по оцени жалбених навода имајући у виду и предлог Републичког јавног тужиоца, одлучио као у изреци ове пресуде.

Супротно жалбеним наводима браниоца оптуженог ББ, првостепена пресуда је у изреци и разлозима разумљива, сагласна и заснована на изведеним доказима који су сагласни изложеним разлозима пресуде. Из изреке и разлога пресуде тачно се може закључити које је радње који од оптужених предузео у извршењу предметних кривичних дела а дати су јасни и логични разлози и о свим чињеницама везаним за постојање кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог ББ, те се неосновано жалбом браниоца овог оптуженог првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 368. ст. 1. тач. 11. ЗКП.

Оспоравајући утврђено чињенично стање и стим у вези и правилност примене кривичног закона у побијаној пресуди бранилац оптуженог ББ наводи да у радњама овог оптуженог нема елемената кривичног дела из чл. 168. ст. 1. ОКЗ јер није знао да се ради о фалсификованим новчаницама нити је имао намеру да их у оптицај стави као праве.

Међутим, по оцени Врховног суда чињенично утврђење из првостепене пресуде и правна оцена проистекла из тако утврђених чињеница као и закључак да се у радњама оптуженог ББ стичу сви елементи кривичног дела фалсификовања новца из чл.168. ст. 1. ОКЗ, жалбеним наводима браниоца оптуженог не доводи се у сумњу.

Није спорно, наиме да је овај оптужени једну од фалсификованих новчаница коју је добио од оптуженог ГГ у промет ставио, купујући цигарете у трафици СТР "ЗЗ" у __ а након упозорења продавачице да са новчаницом нешто није у реду – овој вратио једну од кутија купљених цигарета и кусур.

Прихватајући основано наводе одбране оптуженог ГГ и оптуженог ВВ у предкривичном поступку, када су детаљно описали најпре околности под којима су добили фалсификоване новчанице од оптуженог АА а затим и како су их у промет стављали, а оптужени ГГ и како је оптуженом ББ (који је претходно од друштва чуо да он има фалсификовани новац) дао најпре једну од ових новчаница – да је уновчи у трафици код "__ школе", односно да купи цигарете за обојицу, што је оптужени ББ прихватио а након што га је обавестио да је продавачица у наведеној трафици открила да је новчаница фалсификована – дао му још две новчанице и то на тражење оптуженог ББ, како би са тим новцем отишао у село ИИ, правилно првостепени суд утврђује да је оптужени ББ, знао да се ради о фалсификованим новчаницама од којих је једну, у апоену од 1.000,00 динара и ставио у оптицај као праву – плаћајући са њом цигарете у киоску СТР "Боба" а супротно одбрану овог оптуженог односно навод да је истина знао да оптужени ГГ поседује фалсификоване новчанице али да није знао да му је баш ове новчанице дао, на његово тражење – оцењује неоснованом.

Према томе, чињенично стање у погледу свих битних елемената кривичног дела у питању, правилно је и потпуно утврђено а квалификацијом противправне делатности оптуженог ББ као и осталих оптужених, по чл. 168. ст. 1. Основног кривичног закона, закон је правилно примењен о чему је првостепени суд у пресуди дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које и Врховни суд у свему прихвата.

Како је међутим, за кривично дело из чл. 168. ст. 1. ОКЗ, као најмања мера казне прописана казна затвора од 1 године – првостепени суд је изричући условне осуде оптуженима а да им при том није претходно ублажио утврђене казне затвора (чл. 53. ст. 2. ОКЗ), прекорачио овлашћења која суд има по закону односно повредио кривични закон на штету оптужених (чл. 369. ст. 5. ЗКП).

Стога је Врховни суд уважавајући жалбу браниоца оптуженог ББ а у односу на оптуженог АА, опт. ВВ и опт. ГГ, поступајући по службеној дужности и у смислу чл. 384. ЗКП, првостепену пресуду, отклањајући наведену повреду закона, преиначио у погледу одлуке о кривичним санкцијама и то у односу на све оптужене.

Оцењујући значај свих од стране првостепеног суда правилно утврђених околности у смислу чл. 41. ОКЗ, које су од значаја при избору врсте и висине казне и то само олакшавајућих, досадашњу неосуђиваност свих оптужених, њихову младост, признање извршења кривичног дела и изражено кајање али и чињеницу да су кривична дела извршили пре свега због младалачке лакомислености, Врховни суд је наведеним околностима дао карактер особито олакшавајућих околности и применом чл. 42. и 43. ОКЗ, оптуженима АА, оптуженом ВВ, оптуженом ГГ и оптуженом ББ за извршено кривично дело из чл. 168. ст. 1. ОКЗ утврдио казне затвора испод посебног минимума прописаног за кривично дело у питању, у трајању од 11 месеци а налазећи да ће се у конкретном случају (с обзиром на личност оптужених и све околности под којима су кривично дело извршили) и само упозорењем уз претњу казном довољно утицати да убудуће не врше кривична дела, применом чл. 51., 52. и 53. ОКЗ изрекао им условне осуде, одређујући да се утврђене казне неће извршити уколико у року од 3 године не учине ново кривично дело.

Мера безбедности, одузимања предмета и средства извршења кривичног дела, изречена је правилном применом чл. 60. и 69. Основног кривичног закона, па се њена законитост и оправданост изрицања не доводе у питање.

Са изнетих разлога, на основу чл. 391. ст. 1. Законика о кривичном поступку одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Драгана Лужњанин, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд